

Templari

03.04.2006.

Već vijekovima templari predstavljaju sinonim za mističnost. Zlehuda sudbina postala je značajniji dio njihovog nasljeđa nego dva vijeka uporne borbe na Bliskom istoku. Templari su tako postali još jedna velika svjetska misterija, a samim tim i mašinerija koja u nečijim rukama može biti respektabilan izvor zarade.

Od početka do kraja oko templara se vodi bitka između realnosti i fikcije. Istorijsko postojanje templara i njihova bitna uloga u rasponu od XII do XIV vijeka nisu nimalo sporni, ali konstantno je prisutna tendencija da se u priču o njima implantiraju neki interesantni detalji, koji najčešće imaju sasvim fantastičan prefiks.

Tako je interesantno spomenuti da je veliki prior američkog templarskog reda od 1964. do smrti 1970. godine bio niko drugi do bivši jugoslovenski kralj Petar II.

Templari su produkt Krstaških ratova. Po završetku Prvog krstaškog rata 1099. godine, te osnivanju malih hrišćanskih država na tlu Palestine, među zapadnohrišćanskim vitezovima pojavljuje se potreba formiranja redova čija će primarna uloga biti da čuvaju institucije koje se nalaze u novoosvojenoj Svetoj Zemlji. Jedan takav red formiran je već oko 1100. godine, a u istoriji je ostao poznat kao Red vitezova Jovanovaca, zvali su ih i hospitalci, jer im je primarna misija bila da vode računa o bolesnim i ranjenim. Uloga hospitalaca u istoriji je ogromna, ali oni su zauvijek ostali u sjenci reda koji je formiran 18 godina kasnije.

Godine 1118. čovjek po imenu Igo de Pajens došao je sa još osmoricom vitezova u audijenciju jerusalimskom kralju Balduinu II da od njega izmoli dozvolu za osnivanje novog viteško-monaškog reda, čija bi funkcija bila zaštita hodočasnika na putevima Svete Zemlje. Tako je stvoren Red vitezova templara (Pauperes Commilitiones Christi Templique Salomonis). Bio je to još jedan red čije je ustrojstvo bilo viteško-monaško, odnosno njegovim članovi su istovremeno bili i razjareni oklopljeni vitezovi na konjima i monasi koji revnosno obavljaju svoje duhovne dužnosti. Igo de Pajens je do smrti 1136. godine obavljao funkciju velikog majstora reda, tj. apsolutnog vođe organizacije.

Na crkvenom koncilu u gradu Troa, 1128-1129, templari su zvanično priznati od pape, a poznati teolog tog vremena, Bernar de Klervo, potrudio se da za njih sastavi pravilo službe u 76 tačaka. Bilo je to donekle modifikovano pravilo benediktanskog reda, sa jasnim cistercitskim uplivom. Templari su, dakle, počeli sa devet ljudi, a uskoro su postali jedna od najmoćnijih institucija u tadašnjem hrišćanskom svijetu. Ovo je zaista čudno i kasnije je postalo jedan od izvora za konstrukcije raznih legendi o templarima. Kralj Balduin II im je za sjedište dao dio svoje palate, Al-Aksa Moske. Upravo na toj lokaciji nekad davno je egzistirao Solomonov hram. Po njemu su templari (hramovnici) dobili ime (eng. temple=hram). Projekat krstaških država je bio multinacionalan, pa su se tako u kasu za logističku podršku reda ubrzo počele slivati goleme sume novca iz svih evropskih zemalja koje su imale dodir sa krstaškim svijetom. Osim toga, jasno je da su templari imali izuzetno jake veze u samom Vatikanu, jer je papa proklamovao da oni nisu odgovorni nikom drugom nego samo njemu. Tako su vitezovi čiji je zaštitni znak bio crveni krst na bijeloj podlozi (nešto kao današnja engleska zastava) nesmetano širili svoju moć i bogatstvo. Na teritoriji Palestine su izgradili kompleksnu mrežu veličanstvenih utvrđenja, a razvili su i vrlo efikasan bankarski sistem, tj. postali su prva internacionalna finansijska institucija, često dovodeći u finansijsku zavisnost (zajmovima) i vladare pojedinih država. Smatra se da su početkom XIV vijeka pod svojom vlašću imali preko 9000 posjeda širom Evrope. U Ugarskom Kraljevstvu, koje je tad obuhvatalo i Hrvatsku, te sjeverozapadne dijelove današnje Republike Srpske (između ostalog i Banju Luku) templari su imali mnoštvo svojih samostana. Jedan od takvih je bio u Dubici, a centar njihovog ovdašnjeg reda je bio u hrvatskom Vranu. S vremenom su krstaši izgubili Jerusalim (1187.), a potom sve više bili potiskivani iz Svete Zemlje. Vojnici-monasi su zato štab prebacili na Kipar, a svoje centralno sjedište u Pariz. Iako su templari takođe bili multinacionalna organizacija, nikad se nije gubila iz vida francuska prevlast u njihovim redovima.

Po padu Akre 1291. godine, krstaši su napokon bili prisiljeni da napuste

Svetu Zemlju i vrata se u Evropu. Smatra se da je u borbama protiv muslimana tokom 200 godina poginulo oko 20.000 templara. U to vrijeme templari su toliko razvili svoju evropsku mrežu da se činilo kako im zla sudbina u Palestini nije nimalo nasmetala. Njihovo bogatstvo i moć su bili ogromni, pa je najlogičnija posljedica svega bila pojava zavisti kod drugih pojedinaca i institucija koji su težili istom. Od XI do XIII vijeka njemački carevi i rimske pape su vodili gigantsku bitku za ostvarenje prevlasti u hrišćanskom svijetu. Epilog je bio totalni krah centralizacije u Svetom Rimskom Carstvu, ali i slabljenje papske moći. Ovaj pad vječitih rivala najbolje su iskoristili oni za koje se po logici stvari tada otvarao prostor - francuski kraljevi.

Filip IV Lijepi, francuski kralj 1285-1314, krenuo je u svojevrsni rat protiv papstva, onda kad je ono već bilo izmoreno dugotrajnom borbom sa njemačkim vladarima. Ova borba se pogotovo rasplamsala u vrijeme pontifikata pape Bonifacija VIII (1295-1303). Filip IV je ekskomuniciran, ali to ovoga puta nije imalo efekta, on je čvrsto pod svoju kontrolu stavio crkvu u Francuskoj, te na kraju doveo do toga da pape postanu pijuni u njegovim rukama. To je posebno bio slučaj sa papom Klementom V (1305-1314). Za vrijeme njegovog pontifikata sjedište papa prebačeno je u francuski Avinjon, pa je kontrola francuskog kralja bila još izraženija. Filip se odavno polakomio za templarskim bogatstvom, pa je sad vidio svoju veliku priliku. S druge strane i papa je želio restauraciju vatikanske moći te je tražio način da se riješi svih protivnika. U pomalo apsurdnoj situaciji i Filip i Klement su smatrali da templari mogu biti moćno oružje u rukama protivnika, te da ih zato treba uništiti. U noći 12. oktobra 1307. godine veliki majstor reda, Žak de Mole, te svi templari koji su se nalazili u pariskom sjedištu pohapšeni su od strane kraljevskih trupa, pod izgovorom da su jeretici (navodno su obožavali idola po imenu Bafomet). Tako je počeo mučan proces protiv templarske organizacije, završen tek sedam godina kasnije. Templari su svugdje u Evropi stavljeni van zakona i sva njihova moć i bogatstvo nisu im mogli pomoći da se sačuvaju od propasti. Klement je svojom bulom Vox in Excelso, od 22. marta 1312. godine, zvanično ukinuo templarski red, a nešto kasnije, 2. maja iste godine, bulom Ad Providam sva templarska imanja dodijelio hospitalcima. U zatovorima su templari mučeni uz široku primjenu sprava koje su u to vrijeme bile na vrhuncu upotrebe, a uz usijano gvožđe i zabijanje eksera pod nokte nije bilo teško iz čovjeka izvući priznanja i za one stvari sa kojima nikad nije imao veze.

Tako se templari spaljivani, iako je istraga vođena u većini zemalja pokazala da krivica u kontekstu jeresi ne postoji. Ponosni vođa reda, Žak de Mole, i njegov najbliži saradnik Žofroa de Šarne na kraju su odbili zatvorsku kaznu tako što su izjavili da su njihova priznanja bila izvučena na silu. Naravno, u to vrijeme kazna za tako nešto bila je lomača. U jutro 18. marta 1314.

poslije sedam godina mučenja de Mole i de Šarne su spaljeni na zajedničkoj lomači podignutoj na Jevrejskom ostrvu na Seni, kod Pariza. Postoje neki izvori koji govore o tome da je Žak de Mole, u trenutku kada su ga već lizali plamenovi sa lomače zaurao: Klemente, i ti, Filipe, izdajice zadate vjere, obojici vam dodjeljujem Božji sud! Tebi, Klemente, za 40 dana, a tebi, Filipe, u toku godine!

Da li je ovo bilo najpoznatije prokletstvo u poznatoj istoriji ili samo kasnije na osnovu igre slučaja iskonstruisana priča kako bi se templarska moć pokazala u božanskom svjetlu, vjerovatno nikad neće biti utvrđeno. Međutim, nepobitna je činjenica da je papa Klement V umro 28 dana kasnije (imao je 49 godina), a kralj Filip IV 29. novembra iste godine (imao je 46 godina). Uz to ide i činjenica da su tri Filipova sina umrla u narednih 14 godina, a da nijedan nije ostavio muškog nasljednika, pa se 1328. godine ugasila dinastija Kapeta. Tu, uglavnom, prestaje istorija i počinje legenda. Tokom posljednjih godina pojavio se čitav niz eksperata i eksperata na planu rasvjetljavanja templarske sudbine. Oni su na tržište izbacili čitav niz teorija (a sve se to jako dobro prodalo) o templarskoj mističnosti. Istorijski je neosporno da su templari u nekim zemljama pošteđeni. Tako su u Portugalu preživjeli, samo su promijenili ime i postali Hristov Red. Stiven Defo i Elen Batler, međutim, u svojoj knjizi *The Warriors and the Bankers* nastoje publiku uvjeriti da su templari kasnije odigrali bitnu ulogu i u drugim državama. Uopšte postoji tendencija da se templari povežu sa svim relevantnijim istorijskim događajima tog vremena ako postoji adekvatna temporalna konekcija. Tako su templari odgovorni za nastanak Švajcarske, jer baš u to vrijeme pada osnivanje prvih švajcarskih kantona. Isto tako, templari su pomogli škotskom kralju Robertu Brusu u borbi protiv Engleza kod Benokburna itd. Za templare se smatra da su posjedovali mnoge svete relikvije, npr. sveti gral. U stvari, kako nas nastoji uvjeriti Vilijem Men, u svojoj knjizi *The Labyrinth of the Grail*, taj sveti gral je u templarskom slučaju bio samo personifikacija drevnih znanja koja su oni posjedovali, između ostalog i znanja o navigaciji, koja su im omogućavala da mnogo prije Kolumba i Vaskoa de Game putuju do Amerike u Indije (!?). Za templare je vezana i priča o slavnom pokrovu iz Torina, platnu kojim je navodno pokriveno Isusovo tijelo poslije raspeća. Činjenica da je C-14 analiza koja je urađena 1988. pokazala da navedeno platno nikako nije moglo imati veze sa Isusom, nego je nastalo u periodu 1260-1360, navela je Kristofera Najta i Roberta Lomasa (Hiram Key) na zaključak da lik na platnu nije niko drugi nego Žak de Mole, posljednji veliki majstor templarskog reda. Tim platnom su ga, navodno, njegovi saborci prekrili neposredno prije izvođenja na lomaču, kako bi platno kasnije iskoristili u magijske svrhe, tj. u vaskrsavanje de Molea...

U svakom slučaju templarska tradicija se nije ugasila sa lomačom iz 1314.

godine. Navodno, de Mole je u zatovru svoja ovlaštenja prenio na Xona Marka Larmenijusa, koji je postao sljedeći veliki majstor, pa se ta dinastija nastavila u beskraj, samo što je djelovala pod velom tajnosti. Godine 1705. Filip, vojvoda od Orleana, a kasnije francuski regent, ceremonijalno je obnovio templarski red, ali to nije imalo nekog naročitog značaja. Prave osnove modernog templarstva utemeljene su 1804. godine, kada je pokret revitalizovao Bernar Fabr-Palapra. Od tada templarstvo se širi svijetom, a danas gotovo svaka zemlja ima svoju templarsku ložu. Obično se insistira na kraljevskom porijeklu velikih priora pojedinih loža. Tako je interesantno spomenuti da je veliki prior američkog templarskog reda od 1964. do smrti 1970. godine bio niko drugi do bivši jugoslovenski kralj Petar II. Templarstvo postoji i danas, ali je uglavnom čvrsto inkorporirano u jednu mnogo moćniju organizaciju - masone.

Boro Bronza – Magazin "Buka"

VATIKAN I TEMPLARI

Šta sve kriju Vatikanske arhive
Priredio: Milan Djukić
subota, 27. oktobar 2007

Realnost sage o templarima (Red siromašnih vitezova Hrista i Solomonovog hrama) zadivljujuća je koliko i mitovi koji je prate. Prekjuče je u Vatikanu dodato još jedno zanimljivo poglavlje. Predstavljen je 699 godina star papski izveštaj o srednjevekovnim ratnicima za spas hrišćanstva. Vatikanska izdavačka kuća Scrinium pustila je u prodaju, po ceni od 8375 dolara, 799 primeraka (osamstoti će biti poklonjen papi Benediktu XVI) spisa iz 1308. godine *Processus Contra Templarios* (Suđenje Templarima) u kojem je dokumentovan kraj ovog viteškog reda: optužbe za jeres, njihova odbrana i raspuštanje od strane pape Klimenta V (pravo ime Bertran de Got, 1264-1314) koji je kasnije templare i fizički i materijalno eliminisao. (U novije vreme objavljen je dokument iz tajne vatikanske arhive pod nazivom "Oprostite Templari" u kojem Kliment V utvrđuje kako nije bilo nikakvih dokaza protiv Templara, te im daje oprost.)

Za ovaj viteški red vekovima se već interesuju ne samo istoričari i proučavaoci hrišćanstva. Priča o templarima je kitnjasta nit koja se provlači kroz religiju, politiku i literaturu zapadne civilizacije. Dodatnu pažnju je svojim bestselerom *Da Vinčijev kod* izazvao Den Braun, koji templare označava ključnim učesnicima zavere da se prečute i sakriju sve tajne katoličke crkve.

Praktično još od samog osnivanja za templare se govorilo da su neverovatno bogati i da čuvaju Sveti gral (pehar iz kojeg je Isus Hrist pio na tajnoj večeri) i druge hrišćanske relikvije, a od ukidanja reda veruje se da i dalje postoje i da nisu svi stradali u pogromu. Većina tih i drugih priča o templarima je sasvim sigurno bez osnova iako je u periodu od 150 godina kasnog srednjeg veka njihov red bio bez sumnje jedna od najmoćnijih i najkreativnijih vojnih i ekonomskih sila na svetu.

Templari su izdanak krstaških pohoda i ratova. Brojne hrišćanske sile su iz Evrope dolazile u biblijsku Svetu zemlju i borile se protiv muslimana (Seldžuka, Fatimida i drugih islamskih dinastija i država) oko kontrole nad njom. Nakon što su prvi krstaši - pod komandom vojvoda Gotfrida Bujonskog, Rejmunda i Igoa Tuloškog i Boemunda Tarentskog - osvojili Jerusalem, hodočasnici iz Evrope su počeli da dolaze u grad. Dva veterana iz Prvog krstaškog rata su dvadesetak godina kasnije osnovali monaški viteški red sa zadatkom da hodočasnike štiti. Sedište reda je bilo u jerusalimskoj džamiji Al-Aksa, na mestu na kome se po verovanju Jevreja i mnogih hrišćana nalazio Solomonov hram. Odatle i potiče ime templarskog reda. U početku skromni - na njihovom grbu su bila prikazana dva viteza na jednom konju, jer za drugog nisu imali novca - templarima se sudbina izmenila iz korena kada je Vatikan proširio njihove izuzetne privilegije i oslobodio ih plaćanja svih poreza, nameta i svake potčinjenosti sem Svetoj stolici. Odjednom su počeli da dobijaju velike poklone u novcu, a u redove templara su stupali dobrovoljci iz nekih najpoznatijih evropskih porodica tog doba. Dobro opremljeni i obučeni vitezovi postali su jedna od najvećih oružanih grupacija u Svetoj zemlji - veruje se da je 500 templara odigralo odlučujuću ulogu u pobedi nad 26.000 muslimanskih vojnika u bici kod Montgisarda 1177. godine.

Njihove aktivnosti i podvizi van bojnog polja bili su još ambiciozniji. Da bi dodatno zaštitili imućne hodočasnike koje su pratili kroz neprijateljske zemlje, templari su razvili sistem u kojem su putnici ostavljali svoje bogatstvo i imanje na raspolaganje templarima a za uzvrat dobijali šifrovanu potvrdu koja je isplaćivana u sedištu reda u Jerusalimu. Istraživači veruju da su templari zadržavali sve prihode od tako založenih imanja i efikasno naplaćivali kamatu - što je praksa koju je Crkva u to vreme zabranjivala kao zelenašenje. U časopisu *American Banker* je 1990. godine objavljen tekst u kojem se kaže da su "templari zaslužni za stvaranje bankarskog depozita, čekova i modernog kreditiranja". Svakako su se mogli svrstati među najbogatije i najmoćnije evropske finansijere svog doba. Postoje zapisi da su templari uzimali krunske dragulje pa i čitava kraljevstva kao zaloge za davanje zajma, a velike ogranke su imali u Francuskoj, Portugalu, Engleskoj, Aragonu, Mađarskoj i brojnim prestonicama srednje Evrope. Red je pod svojom kontrolom imao i do 9000 poseda a ostavio je za sobom nekoliko stotina manjih i većih građevina. (Stanica londonskog metroa Temple dobila je ime po jednoj od njih.)

Međutim, mnogi mitovi o tajnovitom viteškom redu više imaju veze s jednom od njihovih poznatih nekretnina a manje s finansijskim carstvom koje su igradili. Ko može da zna kakva su sve čuda pronašli kopajući ispod temelja džamije Al-Aksa, nedaleko od mesta na kojem je razapet Isus Hrist? Tvrdili su da poseduju deo Časnog krsta; vrlo je verovatno da je u njihovom vlasništvu bio i Torinski pokrov, jer su ga prvi put javnosti predstavili dalji naslednici jednog templara; nepotvrđene glasine su kružile da su templari došli i do Zavetnog kovčega (ili kako se još naziva Kovčega saveza) i Svetog grala. Poslednja tvrdnja je postala nepresušni izvor inspiracije za pripovedače od srednjovekovnih pisaca do Dena Brauna.

Sem ako *Da Vinčijev kod* smatramo istorijskim romanom, slava templara nije trajala dugo. Red je izgubio svrhu postojanja i kredibilitet kada je muslimanski ratnik Saladin proterao krstaše iz Jerusalima 1187. godine. Templari su počeli da se povlače iz Svete

zemlje i svoje poslednje bliskoistočno uporište, u današnjoj Siriji, izgubili su 1303. godine. Bio je to početak konačnog kraja. Templari nisu uspjeli da preuzmu kontrolu nad Kiprom a 1307. godine francuski kralj Filip IV je smatrao prikladnijim da naredi hapšenje i mučenje templara kako bi iznudio priznanje o jeresi nego da vrati svoje velike dugove. Tako je i došlo do suđenja pod papom Klimentom, koji je stolovao u Avinjonu i bio pod zaštitom Filipa IV.

Dokument koji je Vatikan objavio u četvrtak 25. oktobra, zagubljen u arhivama sve do 2001. godine, navodno je zvaničan transkript suđenja i presude iz 1308. po kojoj su templari nemoralni ali ne i jeretici. Papa Kliment je imao nameru da reformiše red. Međutim, pod stalnim pritiskom svog zaštitnika, Kliment je raspustio templare i 1312. godine najveći deo njihovog bogatstva dao konkurentskom vojnom redu.

Processus Contra Templarios je pronađen u vaticanskoj arhivi 2001. godine. Sve do tada smatralo se u Vatikanu da je reč o ne tako značajnom dokumentu, pre svega zbog pogrešno unete katološke odrednice iz 1628. godine. Original ima 300 strana i u vrlo je dobrom stanju, izjavili su predstavnici Scriniuma. Međutim, šta se još nalazi u tim velikim i umnogome neistraženim arhivama?

Uglavnom administrativni dokumenti i zapisi. Arhiva je osnovana početkom 17. veka i u njoj se čuvaju dokumenti u vezi svakodnevnih i stalnih aktivnosti Svete stolice - papske bule, diplomatska pošta, zvanična prepiska, dokumenti papske nuncijature (vaticanskih ambasada) i drugi. S druge strane, u Vatikanskoj biblioteci čuvaju se naučni, religijski i umetnički rukopisi i knjige koji su vekovima prikupljeni.

Međutim, to ne znači da su dokumenti u arhivama nazanimljivi i suvoparni. U "zvaničnoj prepisci" su pisma kralja Henrija VII Ani Bolen (vaticanski špijun je uspeo da ih ukrade jer su bila važan dokaz kraljeve nelojalnosti katoličkoj crkvi) kao i čuvene Lukrecije Bordžije njenom ocu papi Aleksandru VI. I dokumenti templara i o templarima su zanimljivi. U njima su detalji o istrazi i kažnjavanju ovog tajnog reda jer su navodno, pored ostalog, na ritualu prijema u red novi članovi morali da pljunu krst.

Najvećim delom arhivski dokumenti ostaju nedostupni sem ako njihovo objavljivanje ne dozvoli papska administracija. Primera radi, 1985. godine objavljeni su dokumenti iz perioda pape Pija X i Benedikta XV. Prošle godine je Benedikt XVI dozvolio objavljivanje materijala od 1922. do 1939. godine kada je papa bio Pije XI. (Po pravilu, dokumenti mogu da budu predstavljeni javnosti tek nakon 75 godina od datuma nastanka.) Od slučaja do slučaja, međutim, mogu biti objavljeni i dokumenti koji se ne odnose na administraciju određenog pape, kao što je učinjeno u četvrtak. Papa Jovan Pavle II je odlučio da predoči neke dokumente koji govore o odnosu Vatikana i Nemačke u periodu neposredno pre izbijanje II svetskog rata.

Uprkos svom imenu, vatikanske arhive nisu tajne u pravom značenju te reči. U ovom slučaju *tajne arhive* znače da su one privatne. Da bi ih neko koristio mora da podnese zahtev, sačeka da se okonča proces obrade i provere ali i da dokumentovano dokaže da je istraživač kome su arhive potrebne zbog određenog projekta - kao i da unapred najavi koji su mu materijali potrebni. No, nisu svi važni dokumenti u Vatikanskim tajnim arhivama. Neki se čuvaju u Propaganda Fide i u njoj su zapisi o misionarskim poduhvatima u Africi, Latinskoj Americi i drugde; u Arhivi Kongregacije za doktrinu vere, koja čuva dokumente i knjige o učenju crkve, inkviziciji ali i knjige koje je Vatikan zabranio i u Fabbrica di San Pietro s dokumentima koji se odnose na izgradnju crkve svetog Petra.

ПРОТОКОЛИ КАО ЈЕДАН ОД ДОКУМЕНАТА СИОНСКОГ ПРИОРАТА

Сионски приорат

Да би могли правилно разумети Протоколе морамо спознати шта је то Сионски приорат и у којим условима и зашто је створен овај древни ред? Који су то политички и историјски услови који су изнедрили овако моћну организацију која се одржала кроз векове? Мислимо да је ово врло важно да би се могло правилно разумети чему су намењени Протоколи и коме и са којом наменом. Позабавићемо се мало и историјом.

Сионски приорат је тајни ред који основао још 1099.године Годфри Бујонски - краљ Јерусалима. Главни задатак овог реда, био је да чува и брани припаднике меровиншке крви и да ствара услове за преузимање краљевског трона, одузетог још 679.г. убиством Дагоберта II, а у дослуху са Папом.

Најбоље одсликава улогу сионског приората једна реченица коју је наводно написао један његов члан:

"Без Меровинга, Сионски приорат не би постојао, а без Сионског приората меровиншка династија би изумрла".

Према изворима који су нам били доступни, неспорни *историјски подаци* у вези овог реда би били следећи:

- *Тајни ред* који је деловао под мноштвом имена, најчешће је познат као *Приеуре де Сион* (Сионски приорат).
http://www.ordotempli.org/priory_of_sion.htm
- Сионским приоратом је управљао низ *великих мајстора* чија се имена налазе међу најсјајнијим у западној историји и култури. Велики физичар Исак Њут био је и велики мајстор Сионског приората. На челу ове организације налазио се од 1691.г. до 1727.г. Био је обузет херметичким текстовима и властитим је ставовима подржавао херметичку традицију. Веровао је да размере и склоп Соломоновог храма крију алхемијске формуле. Током историје овај ред су водили људи као што је Рене Анжујски, Сандро Филипепи познатији као Ботичели, Леонардо да Винчи, Виктор Иго, Клод Дебиси, Жак Кокто и други.
- Кроз скоро целу своју историју Сионски ред се нераздвајиво везивао за ред свештеника - ратника, за Темпларе (Храмовнике).

(слика - Ницолас Поуссин, Лес Бергерс Д'Арцадие)

Добро је да се мало позабавимо овим редом. Идеја о оснивању темпларског реда је пала на памет Игу де Пајену у Јерусалиму који је, могуће је, био инспирисан редом Убица или

Исамаилијахан Низара који је основао Хасан-и Сабах у планинама Елбурца у Ирану. Познати под именом мухарам, “црвени”, федава Исамав Вили Калифата, носили су црвене капе, појасеве и чизме, уз белу тунику.

Темплари су носили *црвени крст на белој туници*, а витезови Болнице Светога Јована Јерусалимског (познати као малтешки витезови између 1530. и 1798), који су често обртали симболизам темплара, најзад су прихватили, на својој одећи украшеној грбовима, *бели крст на црвеној основи*. Године 1118, уз подршку младога Бернара од Клервоа који је за њих, строго Правило Светога Бенедикта прилагодио условима војног живота, темплари су добили званично признање и право да носе оружје како би бранили ходочаснике у Светој земљи. У ствари, они ће постати специјалисти за одбрану Јерусалима.

Била је то авантуристичка војно-религиозна групација која је обављала функцију полиције, заштитника ходочасника који су ишли у Јерусалим. Темплари су, бивајући тамо, ступили у контакт са рабинима и хоцама и сазнали су неке тајне Истока, које су потицале заправо од Атлантиђана. Са проширењем тог знања ред се претворио заправо у верски, и онда врло ојачао, тако да је постао опасност за владаре Западне Европе.

Пошто је Папа подарио темпларима и болничким редовима привилегију да директно зависе од сусрета са папом чиме је пресечен бескрајни ред црквене бирократије, они су постали уистину прави господати Свете земље. Лудо храбре у борби, ове хришћанске елитне јединице су задобиле изванредно важну улогу и на Западу. Прво је темпларима поверен трансфер новца ходочасника у Свету земљу; онда су, кроз тесну мрежу тврђава од шкотске до Шпаније, преносили новац и кроз Европу; најзад, постали су банкари и издавали су сертификате о размени које је могла откупљивати (као вредносни папир), нека друга темпларска агенција. Банкари краљева, који су подносили рачуне једино Папи, темплари су неизбежно, захваљујући своме богатству и својој независности,

постали предмет зависти, љубоморе, мржње и зебње међу снагама које су у држави почеле да дижу главу.

Губитак Јерусалима 1187. године н.е. није још изазвао никакву сумњу у корисност темплара; напротив, 1198. године, нови војни ред појавио се у Немакој, под називом тевтонски витезови, који ће остати веран екскомуницираном цару Фридриху II (1210-1250). Ситуација се за темпларе променила када је последњи хришћански бастион у Светој земљи пао у руке Турака Мамелука 1291. Године 1307, желећи да стави тачку на њихову финансијску моћ, француски краљ Филип Лепи ухапсио је темпларе у Француској и извршио притисак на Папу (Климент В, изгнаног у Поатје а онда у Авињон, изван француске јурисдикције, па ипак опасно близу француској територији) да повуче своју заштиту темплара.

Ред темплара се распао 1312. Његов велики мајстор Жак де Моле постао је, 1314, последња жртва крвавог прогона који су смислили Филип Лепи и његов светник Вилијем од Ногарета.

Успели су да их све униште, краљ је спалио на ломачи мајстора Жака де Молеја. Но у самој ватри ломаче он је проклео краља и прорекао обнову реда кроз 600 година, било је то 1314. године. Све се то и обистинило - краљ је са својим присталицама умро под мистериозним околностима исте године, а ред је обновљен, после 600 година у пуном сјају, што не значи да није тињао све време, у XIV веку се појавио као херметички ред Ружиних Крсташа. Ред Темплара се поново појавио као ред Илумината, под вођством Жана Адама Вајсхаупта у Баварској. Они су и масони и Темплари и Малтешки витезови и комунисти и нацисти и господари новца, они су владари из сенке.

Иако су витезови темплари били уништени и растурени између 1307 и 1314 године, Сионски приорат остао је недирнут. Наставио је да делује кроз векове и ако је и сам повремено раздиран крвавим страначким сукобима. Делујући у сенци, иза кулиса, управљао је неким од одсудних догађаја у западној историји.

Захваљујући додиру са исламском и јеврејском културом, темплари су већ били усвојили велики број представа туђих правоверном римском хришћанству. Блиски односи су одржавани са јеврејским заједницама са којима су их везивали финансијски интереси и школство. Тако су темплари били изложени многим стварима које Рим није одобравао, што је на крају и резултирало њиховим уништењем. Често је изношено да је темпларима била позната нека врста тајне која се односила на порекло хришћанства. Говорено је да су они били гностици, јеретици, да су били пребези у ислам. Тежили су стваралачком јединству родова, раса и вера - доследној политици исламске, хришћанске и хербејске мисли.

Од свих оптужби против темплара најозбиљније су биле оне за богохуљење и јерес - за порицање, гажење и плување по крсту. Да ли су одбацивали Христа или су једноставно одбацивали распеће? (У складу са катарским веровањем). Тешко је на ово одговорити, али изгледа јасно да се нешто одбацивало и да је тај чин био битно начело реда. Темплари су били чувари Светог грала - шта год то било.

Од 1188.г. витезови темплари су били самостални - нису више падали под власт Сионског реда, нити су деловали као његова војна или управна рука. То је трајало све до њихове страшне пропасти 1307.г. Тврди се да су сионски и темпларски ред до 1188.г. имали заједничког великог мајстора, а од тог датума сионски ред бира своје велике мајсоре и исте године сионски ред је изменио своје име усвајајући оно које је наводно задржао до данас - Сионски приорат.

- Сионски приорат *и данас постоји, и још увек је активан*. Утицајан је и игра важну улогу у међународним пословима на високом нивоу, као и у стварима домаће политике неких европских земаља. До извесне, значајне, мере је одговоран за велики део грађе о њему расејане од 1956.г. од када *пушта у оптицај извесне податке* - уздрживо, раздражујуће исцепкане на комадиће, у тачно одмереним количинама, довољно таман да задовољи наговештаје. "Време је у врло стварном смислу сазрело да сионски приорат покаже своју руку". ...Чинило се, укратко, да су Приоратски списи нарочито прорачунати да утабају стазе неком запањујућем отрићу. Каквим се год на крају то откриће могло показати, оно је очигледо изискивало подужи поступак "омекшавања" - припремања људи. И каквим се год на крају, то откриће могло показати, оно је некако укључивало меровиншку династију, продужење крвне линије те династије до данашњег дана и потајно краљевање.
- Признати и објављени циљ Сионског приората је *поновно васпостављање меровиншке династије и крвне лозе* - не само на престолу Француске већ и на престолима других европских земаља па и света. Успостављање *езотеричног гео-политичког и етнархичног светског поретка*. Преведено на световни језик то би значило - установљење новог *Светог римског царства* световне државе која би требало да уједини све народе, а да почива на духовним, уместо на друштвеним, политичким или економским темељима. Таква држава је требало да оствари вековни сан о *царству*

небеском на земљи. Остварила би се прастара херметичка поставка - како горе тако доле. А она није била сасвим утопојска или наивна, била је напротив макар делимично изводљива у оквиру проилке Европе касног ХИХ века.

- *Поновно васпостављање меровинске династије је дозвољено и оправдано, по њима, и законски и морално. Иако је била збачена у осмом столећу, меровинска крвна лоза се није угасила. Напротив, наставила се без прекида, у правој линији од Дагоберта II и његовог сина Сигисберта IV. Уз помоћ династичких савеза и брачних укрштања та лоза је обухватила Годфрија Бујонског који је освојио Јерусалим 1099.г, (исте године је основао и Сионски приорат) и разне друге властелинске и краљевске породице, прошле и садашње (Бланшфор и Жизор, Сен - Клер - Синклер,...) (види: <http://www.galaksija.com/david%20icke%20int.htm>)*
- *Браком Марије Терезије фон Хабсбург - аустријске царице и Франсоа II од Лорене у ХVIII веку, коначно Меровинзи долазе - али на аустријски престо. Из овог брака је рођена Марија Антоанета и удајом за Луја XVI требало је да њихов потомак успостави и у Француској владавину Меровинга. Следећи корак би било обједињавање два велика царства у једно европско царство са великим монархом 'који ће обновити крв из велике свете зделе' (Свети грал). Тај се план није остварио јер француска револуција је убила Луја XVI и Марију Антоанету 1793.године и одгађа уједињене Европе за много времена. Крајем ХИХ века били су готови планови за стварање Свете лиге која би ујединила католичку Европу: Аустрију, Француску, Италију и Шпанију и то под Хабсбурзима. Последњи покушај оживљавање Свете лиге пропао је пуцњима у Сарајеву 1914.г. из пиштоља србина Гаврила Принципа. Велико Хабсбуршко царство, сварано вековима стрпљивим ткањем међудинастичким браковима, великим и малим политичким сплеткама и ратовима - распало се.*

Углавном се сви слажу да је Сионски приорат најснажнија тајна организација коју је свет икад видео, најбогатија и финансијски најутицајнија, сива еминенција иза званичних влада најмоћнијих држава света, организација која поставља и смењује државнике, организује државне ударе, кредитима и финансијским шпекулацијама доводи државе у зависан положај, прекраја границе, потпаљује револуције, заводи санкције, ствара међународну монету, светску банку, светску владу, једном речју устоличује нови светски поредак - припрема услове за долазак Великог Монарха Давидове крви. Као такав он је био и остао озбиљан пандан у историјским збивањима протеклих векова једној другој моћној организацији - католичкој цркви. И само оваква организација је могла изнедрити "Протоколе сионских мудраца".

Свети Грал - по нашим сазнањима морао би да обухвата бар две ствари истовремено: Са једне стране била би то **Исусова крвна лоза и потомци** - "Санг Реал" - краљевска крв, за чије су чуваре били постављени темплари које је створио Сионски приорат.

Друго, Свети грал би био, сасвим дословно, **рецептакулум или суд који је садржао Исусову крв.**

Била би то, другим речима, утроба Магдаленина (жена Исусова) - а, у проширеном смислу и сама **Магдалена.**

Свети грал би симболизовао једнако Исусову крвну лозу и Магдалену, из чије је утробе та лоза проистекла. Могло је то ипак бити још нешто - оно што је крио Јерусалимски храм - било да су то списи у вези порекла и родослова Исусовог, званични подаци о израелској краљевској лози, или сам његов гроб, пошто је његово тело било уклоњено из оног привременог гроба из јеванђеља.